

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: R. M., narozený X,
státní příslušnost X,
trvale bytem X,

zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem,
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064,
sídlem Olšanská 2/2, 130 51 Praha 3 – Žižkov,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2024, č. j. CPR-36950-2/ČJ-2024-930310-V217,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž jako bylo zamítnuto odvolání žalobce a současně bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), vydaného pod č.j. KRPP-92630-12/ČJ-2024-030022 ze dne 22. 6. 2024. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „území členských států Evropské unie a smluvních států“), byla stanovena na 15 měsíců.
2. Žalobce v žalobě namítal, že došlo k porušení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Podle žalobce není pravdou, že by žalobce pobýval na území ČR bez platného pobytového oprávnění. Žalobce poukazuje na skutečnost, že není pravdou, pokud žalovaný tvrdí, že poslední vstup žalobce na území schengenského prostoru se datuje ke dni 11.1.2024. Žalobce vstoupil na území schengenského prostoru na základě biometrického cestovního pasu Moldávie č. X, přičemž může po vstupu na území schengenského prostoru pobývat během následujícího období 180 dnů na území smluvních států po dobu 90 dnů. Žalobce upozorňuje na fakt, že nebylo řádným způsobem prokázáno, že by žalobce skutečně překročil dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru. Není proto ani pravdou, že by žalobce pobýval ode dne 10.4.2024 do dne 21.6.2024 na území ČR bez oprávnění.
3. Dále žalobce tvrdil, že na území ČR se nachází z důvodu probíhající války na Ukrajině, která vypukla dne 24.2.2022, kdy žalobce nemůže vycestovat z území schengenského prostoru. Uložené správní vyhoštění je tak nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, když s ohledem na situaci žalobce bylo v případě žalobce na místě překvalifikovat vedené řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území dle ustanovení § 50a zákona č. 326/1999 Sb.
4. Správní orgán podle žalobce nemohl mít dostatečný časový prostor pro řádné zjištění skutkového stavu a pro posouzení všech aspektů správního řízení, když dne 21.6.2024 ve večerních hodinách bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., a hned následujícího dne, tj. dne 22.6.2024, bylo vydáno napadené rozhodnutí.
5. Žalobce v žalobě tvrdil, že nemůže vycestovat zpět do Moldavska, neboť jeho domovské vlasti v současné době panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd a není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo, a to i s ohledem na poslední politický vývoj, když Moldavská republika je navíc v ohrožení v důsledku přímé vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu. V Podněstří je podle žalobce situace podobná jako na Ukrajině, když se dá navíc očekávat ještě další zhoršení bezpečnostní situace. V proruském Podněstří došlo během přímé vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu na střelbu z granátometů, když série explozí otřásla ministerstvem státní bezpečnosti v hlavním městě moldavského separatistického regionu Podněstří. Žalobce poukázal i na další incidenty, kdy dvě exploze vyřadily z provozu dvojici rozhlasových vysílačů v Podněstří.
6. *Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a plně odkázal na napadené rozhodnutí.*
7. Žalobu soud neshledal důvodnou.

8. V žalobou napadeném rozhodnutí se uvádí, že žalobce dne 11. 1. 2024 vstoupil na území schengenského prostoru přes maďarský hraniční přechod. Od svého vstupu na území schengenského prostoru mohl na jeho území pobývat po dobu 90 dní, kdy byl osvobozen od vízové povinnosti podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1806 v návaznosti na čl. 6 SHK a § 4 Nařízení vlády č. 215/2017 Sb. Tato doba marně uplynula dne 9. 4. 2024. Správní orgán I. stupně vycházel při rozhodování z podkladů, a to zejména z protokolu o výsledku, kde cizinec za přítomnosti tlumočnicka uvedl, že po překročení hranic schengenského prostoru dne 11.1.2024 přicestoval téhož dne do ČR, za účelem zaměstnání, aniž by k tomu měl oprávnění a pobývá zde nepřetržitě. Nelze podle žalovaného souhlasit ani s tvrzením žalobce, že jeho pobyt nebyl neoprávněný, neboť sám uvedl, že ví, že jeho pobyt v ČR je neoprávněný. Dne 11. 1. 2024 žalobce přicestoval přes maďarský hraniční přechod dle razítka v cestovním pase. Při pobytové kontrole se prokázal svým platným biometrickým cestovním pasem Moldavska, ze kterého je zřejmé, že z území schengenského prostoru do dne 21.6.2024 (pobytová kontrola) nevycestoval. Správní orgán vycházel zejména z výpovědi žalobce do protokolu, kde cizinec uvedl, že od svého příjezdu dne 11.1.2024 pobývá nepřetržitě na území členských států Evropské unie a smluvních států.
9. S touto argumentací se soud ztotožňuje. V dané věci bylo jednoznačně prokázáno údajem v cestovním pase, kdy žalobce přicestoval do České republiky, a tím i kdy započala lhůta 90 dní legálního pobytu (dne 11. 1. 2024). Jelikož pak žalobce v pohovoru ze dne 21. 6. 2024 sám výslovně uvedl, že od příjezdu již nevycestoval, uplynula mu lhůta 90 dní 9. 4. 2024 a od té doby byl jeho pobyt na území neoprávněný.
10. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí dále uvedl, že správní orgán I. stupně nevyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra z důvodu, že žalobce neuvedl v rámci správního řízení o správním vyhoštění žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb. Žalovaný připomněl, že Česká republika dle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, považuje Moldavsko za bezpečnou zemi původu. Žalovaný proto neshledal, že by případné vycestování cizince do země jeho státní příslušnosti představovalo rozpor s mezinárodními závazky ČR. Sám žalobce v protokole uvedl, že mu v Moldavsku nehrozí žádné nebezpečí, ve vycestování mu nic nebrání. Ani v podaném odvolání žalobce podle žalovaného neuvedl žádné konkrétní skutečnosti nasvědčující tomu, že by mu v Moldavsku hrozilo skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Podle žalovaného nemožnost vycestování lze shledat pouze tam, kde je skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců v případě dané osoby reálné, skutečné a bezprostředně existující, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení jiných okolností, které nelze dopředu předjímat. S ohledem na to, že žalobce tvrdí nebezpečí vážné újmy v případě návratu do domovské země neprokázal jediným důkazem a zůstal u zcela obecných tvrzení, shledal žalovaný námitku ohledně nebezpečí vážné újmy nedůvodnou. Vzhledem k současnému válečnému konfliktu na Ukrajině, která má převážnou část hranice s Moldavskem, lze v případě, že u cizince vzniknou důvody znemožňující jeho vycestování, uplatnit postup dle ustanovení § 120a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. a na jeho žádost vydat nové rozhodnutí ve věci podle zvláštního právního předpisu (§ 101 zákona č. 500/2004 Sb.). Nicméně aktuálně konflikt probíhá jen na území Ukrajiny a Moldavsko není přímo zasaženo, ani se bojů neúčastní.
11. Z výše shrnutého odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalobce v žalobě uváděl stejné námitky jako v odvolání a že žalovaný se jimi v napadeném rozhodnutí zabýval a dostatečně podrobně zdůvodnil, proč je neshledal důvodnými. Soud považuje toto

odůvodnění napadeného rozhodnutí za dostatečné, srozumitelné a logické a s jeho závěry se soud ztotožnil.

12. K námitce žalobce, že nemohl vycestovat z území ČR z důvodu vypuknutí války v sousední Ukrajině, žalovaný dle názoru soudu správně odkázal na protokol o pohovoru s žalobcem ze dne 21. 6. 2024, ve kterém žalobce uvedl, že mu nic nebrání ve vycestování do Moldávie a není mu známa ani žádná překážka, která by mu bránila vycestovat. Dále žalobce podle žalovaného neprokázal důvod nemožnosti jeho vycestování (neexistenci leteckého či pozemního spojení) a správnímu orgánu je známo, že cestování do Moldávie bylo a stále také je bez problému. Námitky proti bezpečnosti soud stejně jako žalovaný shledal zcela obecnými a vzhledem k tomu, že Moldávie je bezpečná země, žalobce nedostal své důkazní povinnosti tvrdit a prokázat, že konkrétně ve vztahu k jeho osobě nelze považovat jeho zemi původu za bezpečnou.
13. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí dále uvedl, že zákon č. 326/1999 Sb. ukládá policii povinnost za neoprávněný pobyt bez víza, uložit správní vyhoštění, pokud v daném případě nebyla správním orgánem I. stupně shledána nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, tudíž nenastala situace předpokládaná zákonem č. 326/1999 Sb., tj. že by v případě cizince neoprávněně pobývajícího na území nebyly shledány důvody pro nevydání rozhodnutí o správním vyhoštění a pro postup podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
14. Žalovaný v napadeném rozhodnutí také poukázal na ustanovení § 169t odst. 11 zákona č. 326/1999 Sb., podle něhož policie vydá rozhodnutí do 7 dnů ode dne zahájení řízení, přičemž zákon nevylučuje rozhodnutí rychlejší. Efektivita rozhodování správního orgánu I. stupně nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, pokud jsou i v takto krátkém čase dodrženy všechny zákonné podmínky. Doba potřebná pro vydání rozhodnutí v délce 1 či 2 dnů není u správního orgánu nikterak neobvyklá. Správní orgán I. stupně podle žalovaného postupoval v řízení v souladu s ustanovením § 50 zákona č. 500/2004 Sb., tedy zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady a zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch cizince. Pokud se správní orgán se všemi relevantními skutečnostmi důkladně vypořádal a rozhodnutí vydal v tentýž den, pak tím jen naplnil zásadu rychlosti a hospodárnosti.
15. Rovněž dle názoru soudu v projednávané věci byly podmínky pro správní vyhoštění splněny. Soud neshledal rozhodnutí o vyhoštění nepřiměřeným ve smyslu § 174 zákona o pobytu cizinců, ani nebyly shledány podmínky pro postup podle § 50a téhož zákona. Pro rozhodnutí si správní orgán opatřil dostatek podkladů (cestovní doklad prokazující délku víza i okamžik vstupu do schengenského prostoru, úřední záznam o pobytové prohlídce a zejména protokol o pohovoru s žalobcem), a skutkové zjištění dle názoru soudu je bez důvodných pochybností v souladu s ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Za této situace není pochybením, pokud žalovaný vydal rozhodnutí o vyhoštění následující den po zahájení řízení.
16. Žalobce v odvolání i v žalobě závěrem v obecné rovině namítal porušení § 2 odst. 1, 3, 4 a § 3 a § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. Žalovaný k tomu konstatoval, že pokud žalobce současně nevyklíčil, v jakých konkrétních okolnostech projednávané věci spatřuje porušení toho kterého zákonného ustanovení, nemůže očekávat, že s takovou odvolací námitkou uspěje. Žalovaný dále konstatoval, že v rámci správního řízení nezjistil žádné pochybení, na základě kterého by došlo k porušení předmětných ustanovení.

17. Soud stejně jako žalovaný v obecné rovině neshledal nedodržení v žalobě označených výše vyjmenovaných ust. správního řádu, když žalobce opět nespecifikoval, jakým konkrétním způsobem měla být tato ust. porušena.
18. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 21. listopadu 2024

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně